

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 16 grudnia 2022 r.

Poz. 8565

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.1008.2022 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 15 grudnia 2022 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 313/LIV/2022 Rady Gminy Rędziny z dnia 8 listopada 2022 r. w sprawie uchwalenia Statutu Sołectwa Kościelec, w całości, jako sprzecznej z art. 35 ust. 1 w związku z ust. 3 oraz art. 48 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, dalej jako „ustawa”, w związku z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej jako „Konstytucja RP”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 8 listopada 2022 r. Rada Gminy Rędziny przyjęła uchwałę Nr 313/LIV/2022 w sprawie uchwalenia Statutu Sołectwa Kościelec, dalej jako „uchwała”.

Mocą § 1 uchwały Rada uchwaliła Statut Sołectwa Kościelec w brzmieniu stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały, dalej jako „Statut”.

W podstawie prawnej uchwały wskazano m.in. art. 35 ust. 1 i art. 48 ust. 1 ustawy.

Wskazana uchwała została prawidłowo doręczona organowi nadzoru w dniu 15 listopada 2022 r.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru uznał, iż uchwała jest niezgodna z prawem.

Zgodnie z treścią art. 35 ust. 1 – ust. 3 ustawy:

1. Organizację i zakres działania jednostki pomocniczej określa rada gminy odrębnym statutem, po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami.

2. Statut może przewidywać powołanie jednostki niższego rzędu w ramach jednostki pomocniczej.

3. Statut jednostki pomocniczej określa w szczególności:

1) nazwę i obszar jednostki pomocniczej;

2) zasady i tryb wyborów organów jednostki pomocniczej;

3) organizację i zadania organów jednostki pomocniczej;

4) zakres zadań przekazywanych jednostce przez gminę oraz sposób ich realizacji;

5) zakres i formy kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej.

Natomiast z przepisu art. 36 ust. 1 – ust. 3 ustawy wynika, że:

1. Organem uchwalodawczym w sołectwie jest zebranie wiejskie, a wykonawczym – sołtys. Działalność sołtysa wspomaga rada sołecka.

2. *Sołtys oraz członkowie rady sołeckiej wybierani są w głosowaniu tajnym, bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania.*

3. *Sołtys korzysta z ochrony prawnej przysługującej funkcjonariuszom publicznym.*

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy, elementem obligatoryjnym każdego statutu jednostki pomocniczej jest również określenie sposobu zarządzania i korzystania z mienia komunalnego oraz rozporządzania dochodami z tego źródła, a ponadto statut ustala zakres czynności dokonywanych samodzielnie przez jednostkę pomocniczą w zakresie przysługującego jej mienia.

Wskazane wyżej przepisy ustawy stanowią normy o charakterze *iuris cogentis* (bezwzględnie obowiązujące) formułujące otwarty katalog problemów wymagających uregulowania w uchwale. Zadaniem organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, wydającego przepisy powszechnie obowiązujące na obszarze działania organu, jest pełna realizacja upoważnienia ustawowego, wyczerpująca zakres przekazanych przez ustawodawcę uprawnień. Niespełnienie którejkolwiek z przesłanek zawartych w upoważnieniu skutkuje zawsze bezwzględną nieważnością uchwały.

Na podstawie art. 7 Konstytucji RP, *organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*. Wskazany powyżej przepis Konstytucji stanowi jedną z podstawowych zasad działania organów administracji publicznej, czyli zasadę praworządności. Przekroczenie kompetencji przez radę gminy przy podejmowaniu ww. uchwały lub jej niewypełnienie powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje albo w całości. Organ wykonujący kompetencję prawodawcy jest obowiązany działać tylko na podstawie prawa, a normy prawne muszą określać jego kompetencje, zadania i tryb postępowania, wyznaczając tym samym granice jego aktywności. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje, nie może ich domniemywać. Organ ten powinien również wypełnić w całości delegację ustawową. Powyższe stanowisko organu nadzoru potwierdza uzasadnienie wyroku NSA oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 roku (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż *opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność, można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego – przez wadliwą ich wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał*.

Z art. 2 Konstytucji RP wynika, że *Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wśród szczegółowych reguł wyprowadzonych z art. 2 wymienia się m.in. podział władz, niezawisłość sądów i prawo każdego do sądu, do uczciwego oraz bezstronnego wymiaru sprawiedliwości, przestrzeganie zasad poprawnego prawotwórstwa, jawność i jasność prawa, niedziałanie prawa wstecz* (P. Winczorek „Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., wyd. Liber, Warszawa 2000, s. 15). Przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw.

Wskazać należy, że w statucie sołectwa mogą zostać uregulowane wszystkie zagadnienia związane z organizacją i zakresem działania danego sołectwa, o ile tylko nie naruszają przepisów prawa powszechnie obowiązującego. Nie można zatem wprowadzać regulacji sprzecznych z ustawą. Innymi słowy, gdy treść uchwalonego przez jednostkę samorządu terytorialnego statutu będzie sprzeczna z ustawą – statut dotknięty będzie wadą skutkującą jego nieważnością (zob. D. Dąbek, Prawo miejscowe, Warszawa 2015, s. 144). Dodać należy, iż *modyfikacja, czy powtórzenie przepisów ustawy może wypaczyć ich sens. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony, czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, co może spowodować całkowitą lub częściową zmianę intencji prawodawcy* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie z dnia 28 lutego 2003 roku, sygn. akt I SA/Lu 882/02, Legalis nr 95559; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 roku, sygn. akt II OSK 1077/09, Legalis nr 215766; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 stycznia 2013 roku, sygn. akt IV SA/Gl 391/12, Legalis nr 767206). Powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja oraz uzupełnienie w drodze przepisów uchwalonych przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, jest niezgodne z zasadami przyzwoitej legislacji i stanowi wykroczenie poza granice upoważnienia ustawowego (por. wyrok NSA z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II OSK 1943/18).

Przechodząc do analizy niniejszej uchwały, w pierwszej kolejności wskazać należy, że Rada nie wypełniła prawidłowo delegacji wynikającej z art. 35 ust. 1 w związku ust. 3 pkt 3 ustawy, gdyż nie określa w sposób zgodny z prawem organizacji organu uchwałodawczego sołectwa, tj. zebrania wiejskiego sołectwa. Rada w powyższym zakresie wskazała m.in. w § 13 ust. 2-3 Statutu, że:

2. Zebranie Wiejskie otwiera Sołtys i przewodniczy jego obradom, z wyjątkiem sytuacji, gdy temat zebrania dotyczy, pośrednio lub bezpośrednio, jego osoby. Zebranie Wiejskie na wniosek Sołtysa może wybrać inną osobę spośród członków Rady Sołeckiej na przewodniczącą Zebrania.

3. Jeżeli Sołtys nie może prowadzić obrad Zebrania Wiejskiego jego uprawnienia w tym zakresie przejmują przewodniczący Rady Sołeckiej lub w razie jego nieobecności inny członek Rady Sołeckiej.

Dalej, w § 14 ust. 3 Statutu wskazano: *Uchwały zebrania wiejskiego podpisuje Sołtys lub Przewodniczący Rady Sołeckiej lub członek Rady Sołeckiej, który przewodniczy zebraniu.*

Ponadto, określając zadania Sołtysa w § 7 pkt 1 Statutu, Rada wskazała, że do zadań Sołtysa należy *zwoływanie i prowadzenie Zebrania Wiejskiego.*

Z powyższych regulacji Statutu jednoznacznie wynika, że Zebraniu Wiejskiemu co do zasady przewodniczący Sołtys, ewentualnie członek Rady Sołeckiej. W ocenie organu nadzoru powyższe narusza art. 36 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym *organem uchwałodawczym w sołectwie jest zebranie wiejskie, a wykonawczym – sołtys. Działalność sołtysa wspomaga rada sołecka.* Ustawodawca bowiem wyraźnie odróżnił funkcję uchwałodawczą zebrania wiejskiego od funkcji organu wykonawczego sołectwa, jakim jest sołtys wraz ze wspomagającą go radą sołecką. Nieuprawnionym jest zatarcie ustrojowej odrębności pomiędzy organami sołectw: uchwałodawczym (zebranie wiejskie) oraz wykonawczym (sołtys z radą sołecką). Zgodnie z orzecznictwem sądowo-administracyjnym: *przepisy nie zabraniają w sposób jednoznaczny, by sołtys był przewodniczącym zebrania wiejskiego, co również potwierdza praktyka. Jednak wydaje się, że przyjęcie takiego rozwiązania w statucie sołectwa i uczynienie tego zasadą nie jest pożądanym rozwiązaniem z uwagi na wskazany już wyżej rozłączny charakter pozycji ustrojowej zebrania wiejskiego i sołtysa. W ocenie Sądu, mając na względzie wspomnianą pozycję ustrojową obu organów, można dopuścić możliwość przewodniczenia przez sołtysa zebraniu wiejskiemu, ale tylko w sytuacji, gdy taką wolę wyrazi każdorazowo samo zebranie, mając na uwadze materię spraw procedowanych na danym zebraniu. Z uwagi na możliwość wystąpienia sprzeczności interesów organu uchwałodawczego sołectwa i organu wykonawczego, jakim jest sołtys, nie powinno być w przedmiocie wyboru przewodniczącego zebrania wiejskiego automatyzmu* (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt II SA/Go 123/21, por. także Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 14 lutego 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 917/19; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 16 maja 2019 r. sygn. akt II SA/Go 175/19).

A zatem regulacje Statutu, zgodnie z którymi Zebraniu Wiejskiemu przewodniczy Sołtys albo członek Rady Sołeckiej, należy ocenić jako sprzeczne z art. 36 ust. 3 pkt 3 w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy, co rzutuje na ocenę legalności całej uchwały. Brak uregulowania w sposób prawidłowy w Statucie kwestii dotyczącej przewodniczenia Zebraniu Wiejskiemu powoduje niekompletność organizacji tegoż Zebrania, której uregulowanie w Statucie jest obligatoryjne, zgodnie z dyspozycją art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy. Przyjęcie odmiennego stanowiska umożliwiłoby przekazywanie przez Radę innym podmiotom organizacji organów jednostki pomocniczej w trybie pozaustawowym, a taki porządek ustrojowy jednostki pomocniczej gminy byłby sprzeczny z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy.

Wobec powyższego należy uznać, że regulacje Statutu dotyczące organizacji organu uchwałodawczego Sołectwa, tj. Zebrania Wiejskiego, są nieprawidłowe, co stanowi istotne naruszenie art. 35 ust. 1 w związku z ust. 3 pkt 3 ustawy w zw. z art. 7 Konstytucji RP, skutkujące koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Rada Gminy Rędziny nie zrealizowała również prawidłowo delegacji ustawowej z przepisu art. 48 ust. 1 ustawy. W § 26 Statutu umieszczonym w rozdziale 6 *Gospodarka i zarządzanie mieniem gminnym* Rada zawarła następujące zasady zarządzania mieniem komunalnym przez Sołectwo:

1. Sołectwo może przejąć mienie komunalne przekazane odrębnymi uchwałami Rady Gminy do korzystania w ramach zwykłego zarządu;

1) na wniosek Zebrania Wiejskiego;

2) z inicjatywy Wójta.

2. Przekazanie sołectwu mienia następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego.

3. Mienie przekazane sołectwu może być wykorzystane wyłącznie w celu realizacji zadań sołectwa.

4. Sołectwo zobowiązane jest do:

· dbałości o przekazane mienie;

· rozliczenia się z niego

5. Bieżący zarząd mieniem komunalnym przekazanym sołectwu należy do Sołtysa. Sołtys może zawierać umowy najmu, dzierżawy i użyczenia mienia przekazanego sołectwu jedynie za zgodą Wójta.

Zgodnie przepisem art. 48 ust. 1 ustawy jednostka pomocnicza zarządza i korzysta z mienia komunalnego oraz rozporządza dochodami z tego źródła w zakresie określonym w Statucie. Statut ustala również zakres czynności dokonywanych samodzielnie przez jednostkę pomocniczą w zakresie przysługującego jej mienia. W ocenie organu nadzoru, Rada nie określiła w ww. przepisie ani żadnym innym przepisem Statutu zakresu rozporządzania dochodami z mienia (czy jednostka w ogóle takie uprawnienie posiada). Powyższe niewypełnienie delegacji ustawowej stanowi istotne naruszenie prawa, tj. art. 35 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 1 ustawy w zw. z art. 7 Konstytucji RP, co stanowi podstawę do wyeliminowania uchwały z obrotu prawnego w całości (por. wyrok NSA z 20.02.2019 r., sygn. akt II OSK 959/17, opubl. LEX nr 2653460).

Ponadto wskazać należy na § 26 ust. 1 Statutu, który jest niezgodny z prawem w zakresie, w jakim dotyczy przekazywania sołectwu mienia komunalnego odrębnymi uchwałami Rady Gminy. Zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy do zadań wójtów należy gospodarowanie mieniem komunalnym. Z kolei stosowanie do art. 18 ust. 2 pkt 7 do wyłącznej właściwości rady należy ustalanie zasad przekazywania składników mienia do korzystania jednostkom pomocniczym. Na podstawie powyższych przepisów czynność przekazania konkretnych składników mienia do korzystania jednostkom pomocniczym należy do kompetencji wójta, który może to uczynić na zasadach określonych przez radę. Rada nie ma kompetencji do wyposażenia jednostek pomocniczych gminy w określone zindywidualizowane mienie (wyrok WSA w Gliwicach z 19.10.2017 r., sygn. akt IV SA/Gl 405/17, LEX nr 2393986).

Rada nie wypełniła również prawidłowo delegacji ustawowej z art. 35 ust. 3 pkt 5 ustawy, bowiem w sposób niepełny uregulowała formy kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej. Próbę realizacji wskazanej delegacji Rada podjęła w rozdziale 7 Statutu. W § 29 Statutu Rada przyjęła:

1. Organami nadzoru i kontroli nad działalnością Sołectwa są: Rada Gminy i Wójt.

2. Kontrola i nadzór nad działalnością Sołectwa sprawowany jest na podstawie kryterium zgodności z prawem, celowości, rzetelności i gospodarności.

3. Rada kontroluje działalność organów Sołectwa w zakresie bieżącej działalności Sołectwa poprzez Komisję Rewizyjną.

4. Wójt sprawuje nadzór nad działalnością organów Sołectwa poprzez analizę protokołów z posiedzeń organów sołectwa, a także poprzez analizę pod kątem zgodności z prawem podjętych uchwał.

5. Wójt wstrzymuje wykonanie uchwały organu Sołectwa sprzecznej z prawem, wzywając ten organ do zmiany lub uchylecia uchwały.

6. Zarządzenie Wójta w sprawie wstrzymania wykonania uchwały podlega zaskarżeniu do Rady Gminy w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

7. Organy, o których mowa w ust. 1, mają prawo żądać niezbędnych informacji, danych i wyjaśnień dotyczących funkcjonowania Sołectwa.

W § 29 Statutu Rada uregulowała w sposób łączny kryteria nadzoru i kontroli w ust. 2, podczas gdy z dalszych regulacji wynika, że nadzór sprawowany jest wyłącznie pod kątem zgodności z prawem, a jedynym środkiem nadzorczym jest wstrzymanie wykonania uchwały sprzecznej z prawem przez Wójta wraz z wezwaniem organu do zmiany lub uchylecia uchwały (§ 29 ust. 4-6). Nie wskazano, jakie czynności podejmie Wójt w przypadku niezastosowania się do wezwania do zmiany lub uchylecia uchwały – np. czy

Wójt uprawniony będzie do uchylecia/stwierdzenia nieważności takiej uchwały. W odniesieniu do kontroli Rada nie wskazała, jakie czynności podejmują organy w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości.

Podkreślić należy, że statut sołectwa, jako akt prawa miejscowego winien być zredagowany w sposób czytelny, jasny i precyzyjny, niemający zapisów rodzących trudności interpretacyjnych. Nie budzi zatem wątpliwości, że z treści takiej uchwały powinny wynikać regulacje tak sformułowane, aby pozwalały adresatom uchwały należycie sprawować nadzór i kontrolę nad organami jednostki pomocniczej. Bez właściwego uregulowania tej materii, realizacja tego zadania dla organów gminy jest niemożliwa, a sama uchwała staje się tym samym niejasna, nieczytelna i nieprecyzyjna. Jak wynika z art. 35 ust. 3 pkt 5 ustawy w statucie należy określić zakres i formy kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej. Nadzór i kontrola to odrębne instytucje prawne, a zatem ich zakres i formy powinny zostać uregulowane w sposób pozwalający na ustalenie, która z form dotyczy kontroli, a która nadzoru. Instytucje te powinny zostać uregulowane w sposób spójny i całościowy. Tymczasem z § 29 Statutu nie wynika w sposób jasny, jakie są kryteria kontroli, a jakie nadzoru, w sposób niepełny uregulowano środek nadzoru, nie określono form zakończenia kontroli.

Tym samym Rada w sposób istotny naruszyła art. 35 ust. 1 w związku z ust. 3 pkt 5 ustawy w zw. z art. 2 i 7 Konstytucji RP.

Reasumując powyższe, organ nadzoru stwierdza, że Rada nie wypełniła prawidłowo delegacji z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 3 pkt 3 i 5 oraz art. 48 ust. 1 ustawy, tj. błędnie uregulowała organizację zebrania wiejskiego decydując, że sołtys jest jego przewodniczącym, w sposób niepełny uregulowała zakres i formy kontroli oraz nadzoru nad działalnością organów sołectwa oraz nie uregulowała zakresu rozporządzania dochodami z mienia komunalnego, co oznacza niewypełnienie delegacji ustawowej i jest podstawą, w świetle art. 7 Konstytucji RP, do stwierdzenia jego nieważności w całości.

Niezależnie od powyższego Statut zawierają również inne wady prawne.

Zdaniem organu nadzoru, część z przyjętych regulacji modyfikuje przepisy prawa powszechnie obowiązującego, a zatem, jak wyżej wskazano, stanowi wykroczenie poza granice upoważnienia ustawowego, tj. istotne naruszenie art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 3 ustawy w zw. z art. 7 Konstytucji RP.

W § 6 pkt 4 Statutu wśród kompetencji Zebrania Wiejskiego wymieniono *wybieranie i odwoływanie Sołtysa i Rady Sołeckiej*. Zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy *sołtys oraz członkowie rady sołeckiej wybierani są w głosowaniu tajnym, bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania*. A zatem prawo wyboru sołtysa i rady sołeckiej nie przysługuje organowi sołectwa, jakim jest zebranie wiejskie. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt II SA/Bd 197/22, opubl. LEX nr 3404438: „Cytowany przepis [art. 36 ust. 2 ustawy] nie wskazuje, że podmiotem wybierającym sołtysa i radę sołecką jest zebranie wiejskie, o którym mowa w art. 36 ust. 1 u.s.g. W przepisie art. 36 ust. 1 u.s.g. ustawodawca wskazał, że zebranie wiejskie jest organem uchwałodawczym. Ustawodawca nie wskazał, że zebranie wiejskie ma kompetencje wyborcze. Tak więc ustawodawca wyraźnie rozróżnił gremium, które dokonuje decyzji o wyborze sołtysa i członków rady sołeckiej i gremium, które decyduje o sprawach sołectwa. W tym drugim przypadku nazwał je zebraniem wiejskim wynosząc je do rangi organu uchwałodawczego. Gdyby ustawodawca chciał wyposażać zebranie wiejskie również w kompetencje elekcyjne, stosowny przepis znalazłby się w art. 36 ust. 2 u.s.g. Przyznanie zebraniu wiejskiemu charakteru elekcyjnego pozostaje w sprzeczności z regulacją art. 36 ust. 1 u.s.g.” (por. też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 7 września 2021 r., sygn. II SA/Po 497/21, opubl. LEX nr 3227859, Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 5 stycznia 2022 r., sygn. akt II SA/Sz 1124/21, opubl. LEX nr 3290273). A zatem Rada, przyznając Zebraniu Wiejskiemu kompetencje do wyboru Sołtysa i Rady Sołeckiej, zmodyfikowała art. 36 ust. 2 ustawy.

W § 7 ust. 1 pkt 18 Statutu Rada Gminy wskazała, że do zadań Sołtysa należy *wykonywanie innych zadań należących do Sołtysa z mocy ogólnie obowiązujących przepisów, w tym w szczególności z zakresu inkasa niektórych podatków i opłat*.

W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja nie znajduje uzasadnienia prawnego i godzi w obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa. Akt niższego rzędu, w tym uchwała, nie może odsyłać do przepisów hierarchicznie wyższych, które obowiązują niezależnie od takiego odesłania. Ustawodawca formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nieobjętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym. Postanowienia odsyłające do innych przepisów naruszają zasadę hierarchii aktów prawnych wynikającą z art. 87 Konstytucji

RP. Ponadto mogą wywoływać wrażenie, że zastosowanie tych przepisów wynika z postanowień uchwały, czyli aktu niższego rzędu.

Nieprawidłowe jest również wskazanie, że do obowiązków sołtysa należy wykonywanie zadań z zakresu inkasa podatków i opłat. Wskazać należy, że żaden przepis prawa powszechnie obowiązującego nie przewiduje, że sołtys jest inkasentem podatków i opłat. W ocenie organu nadzoru brak jest również jakichkolwiek podstaw prawnych do wprowadzania takiego zadania do statutu sołectwa. Uprawnienia organu stanowiącego gminy do zarządzenia poboru podatków i opłat lokalnych od osób fizycznych w drodze inkasa, do wyznaczenia inkasentów oraz do określenia wynagrodzenia za inkaso wynikają z art. 6 ust. 12 i art. 19 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1452 ze zm.), z art. 6b ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 333) oraz z art. 6 ust. 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 888 ze zm.). A zatem inkasenci są wyznaczani w drodze właściwej uchwały rady gminy. Rada gminy może w uchwale wyznaczyć osobę sprawującą funkcję sołtysa na inkasenta, ale nie może wyznaczyć w sposób generalny sołtysa na inkasenta w statucie sołectwa. Wówczas pełnienie tej funkcji nie wynikałoby z imiennego wskazania konkretnej osoby na inkasenta we właściwej uchwale rady gminy, lecz samego faktu pełnienia funkcji sołtysa. Status inkasenta zobowiązanego do poboru podatków i opłat stanowiących dochód budżetu jednostek samorządu terytorialnego powinien wynikać wprost z aktu prawa miejscowego, jakim jest stosowna uchwała rady gminy wydana na podstawie upoważnienia ustawowego, np. art. 6 ust. 12 i art. 19 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Nakładanie na sołtysów jakichkolwiek obowiązków związanych z poborem podatków w drodze statutu sołectwa jest niedopuszczalne i wykracza poza upoważnienie art. 35 ustawy.

Rada Gminy w § 8 ust. 1 Statutu ustaliła, że do zadań Rady Sołeckiej należy m.in.: wydawanie opinii i stanowisk w sprawach dotyczących sołectwa, w tym opiniowanie projektów uchwał (pkt 2), współdziałanie w realizacji uchwał zebrania wiejskiego (pkt 3), przygotowywanie wniosków do projektu budżetu gminy (pkt 4), inicjowanie działań społecznie użytecznych dla sołectwa (pkt 5).

Z art. 36 ust. 1 ustawy wynika w sposób wyraźny, że sołtys jest organem wykonawczym, a rada sołecka jedynie „wspomaga działalność sołtysa”, przy czym ustawa nie określa bliżej na czym owo „wspomaganie sołtysa” ma polegać. Zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze wyrażano wielokrotnie pogląd, że skoro zarówno funkcje uchwałodawcze, jak i wykonawcze ustawodawca powierza innym organom (zebrania wiejskie, sołtys) oraz stwierdza, że rada „wspomaga” sołtysa, to należy przyjąć, że rada nie ma samoistnych kompetencji. Jest organem doradczym i opiniodawczym sołtysa (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 29 marca 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 121/10, opubl. LEX nr 605163; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 lutego 2019 r. sygn. akt II OSK 985/17, opubl. LEX nr 2656804). Z uwagi na brak samoistnych kompetencji, zdaniem organu nadzoru, ww. regulacje zawarte w Statucie dotyczące Rady Sołeckiej nie są prawidłowe i pozostają w oczywistej sprzeczności z ustawą. Rada sołecka nie może dysponować samodzielnymi kompetencjami, a jedynie wspomagającymi sołtysa.

Dalej, należy zwrócić uwagę na § 10 Statutu, w którym przyjęto:

1. Prawo do udziału w Zebraniu Wiejskim mają wszyscy mieszkańcy Sołectwa, radni Rady Gminy, Wójt i wyznaczone przez niego osoby oraz zaproszeni goście.

2. Prawo do głosowania na Zebraniu Wiejskim mają wszyscy pełnoletni mieszkańcy Sołectwa posiadający czynne prawo wyborcze, stale zamieszkujący na jego obszarze, w tym również osoby przebywające na terenie Sołectwa z zamiarem stałego pobytu bez zameldowania na stałe, a wpisane do stałego rejestru wyborców.

W wyżej wskazanych regulacjach Rada określiła, kto może brać udział w Zebraniu Wiejskim – rozumiany jako „wejście na obrady” oraz kto ma prawo do głosowania na Zebraniu Wiejskim – zatem, kto *de facto* jest członkiem tego organu. W obu przypadkach Rada w sposób nieuprawniony zawężyła ten krąg osób. Organ nadzoru wskazuje, że oczywistym jest, iż uczestniczyć w zebraniu, rozumianym jako „brać czynny udział”, w tym głosować mogą wyłącznie mieszkańcy danego sołectwa, jednakże wziąć udział w zebraniu wiejskim (inaczej wejść na obrady zebrania) może każdy obywatel. Zgodnie bowiem z art. 61 Konstytucji RP każdy obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Dotyczy to także wstępu na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej. Uszczegółowienie powyższej zasady stanowią przepisy ustawy. I tak, w myśl art. 11b ust. 1 ustawy działalność organów gminy

jest jawna. Ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw. Jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady gminy (art. 11b ust. 2 ustawy.). Zatem ograniczenie prawa do udziału w Zebraniu do mieszkańców Sołectwa, radnych Rady Gminy, Wójta, wyznaczonych przez Wójta osób oraz zaproszonych gości narusza zasadę jawności wynikającą z art. 61 Konstytucji RP oraz z art. 11 ustawy.

Z kolei ograniczenie prawa do głosowania na Zebraniu Wiejskim do pełnoletnich mieszkańców Sołectwa posiadających czynne prawo wyborcze, stale zamieszkujący na jego obszarze, w tym również osób przebywających na terenie Sołectwa z zamiarem stałego pobytu bez zameldowania na stałe, a wpisanych do stałego rejestru wyborców narusza art. 36 ust. 1 w zw. z art. 1 ustawy. Aby ustalić krąg osób uprawnionych, należy przywołać art. 1 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym wspólnotę samorządową tworzą z mocy prawa mieszkańcy gminy. A zatem przez zebranie wiejskie należy rozumieć wszystkich stałych mieszkańców sołectwa. Brak jest jednak podstaw do ograniczenia składu zebrania wiejskiego do osób posiadających czynne prawo wyborcze, wpisanych do rejestru wyborców. Jak wskazano w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt III SA/Łd 23/19, LEX nr 2641162: *W doktrynie dominuje pogląd, że zebranie wiejskie to zgromadzenie ogółu mieszkańców danego sołectwa, zamieszkujących stale na jego terenie, zwołane przez uprawnione podmioty w celu rozstrzygnięcia określonej sprawy. Uzależnienie uprawnienia mieszkańców sołectwa do uczestniczenia w zebraniu wiejskim sołectwa, na terenie którego stale zamieszkują, poprzez fakt posiadania przez nich czynnego prawa wyborczego stanowi przekroczenie kompetencji wynikającej z art. 35 ust. 1 i 3 u.s.g. Wprawdzie żaden przepis prawa nie precyzuje, kto z mieszkańców sołectwa może, a kto nie może uczestniczyć w zebraniu wiejskim z prawem do głosowania, jednakże należy zgodzić się z tezą, że ograniczenia wynikające z art. 36 ust. 2 u.s.g. dotyczy tylko i wyłącznie udziału w wyborach sołtysa i rady sołectkiej. Nie można zatem na tej podstawie ograniczać uprawnienia stałych mieszkańców sołectwa do decydowania o innych sprawach dotyczących jednostki pomocniczej, na terenie której zamieszkują. Zawężenie przez radę miejską kręgu mieszkańców mogących uczestniczyć w zebraniu wiejskim tylko do tych mieszkańców sołectwa, którzy posiadają czynne prawo wyborcze w sposób istotny narusza art. 32 Konstytucji RP. Z przepisów prawa wyraźnie wynika, iż członkami wspólnoty są z mocy prawa mieszkańcy gminy i gmina nie może dyskryminować swych mieszkańców ze względu na kwestię posiadania, bądź też nieposiadania praw wyborczych. Wprowadzone w zaskarżonej uchwale ograniczenia prawa wyborczego przez organ stanowiący gminy, bez istnienia w systemie prawnym wyraźnego ustawowego upoważnienia do takiej regulacji, stanowi naruszenie art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji oraz art. 36 ust. 2 w zw. z art. 37 ust. 4 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.*

Za wyżej wskazanym rozumieniem zebrania wiejskiego, jako wszystkich stałych mieszkańców Sołectwa, bez względu na to, czy mają czynne prawo wyborcze, przemawia także treść art. 36 ust. 2 ustawy, który wskazuje, że sołtys wybierany jest przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania. Ustawodawca nie posłużył się tutaj pojęciem „zebrania wiejskiego”, zatem należy przyjąć, że skład tego zebrania oraz krąg osób uprawnionych do wyboru sołtysa nie pokrywa się. Ustawodawca wyraźnie rozróżnił gremium, które dokonuje decyzji o wyborze sołtysa i członków rady sołectkiej i gremium, które decyduje o sprawach sołectwa. W tym drugim przypadku nazwał je zebraniem wiejskim wynosząc je do rangi organu uchwałodawczego (zob. wyrok WSA w Bydgoszczy z 13.07.2022 r., sygn. akt II SA/Bd 197/22, LEX nr 3404438, wyrok WSA w Poznaniu z 20.05.2021 r., sygn. akt IV SA/Po 82/21, LEX nr 3186346, wyrok WSA w Szczecinie z 5.01.2022 r., II SA/Sz 1124/21, LEX nr 3290273).

Reasumując, należy stwierdzić, że prawo do głosowania na Zebraniu Wiejskim przysługuje wszystkim stałym mieszkańcom Sołectwa bez względu na czynne prawo wyborcze. Fakt posiadania czynnego prawa wyborczego ma znaczenie przy wyborze Sołtysa (§ 17 ust. 1 i 2 Statutu).

W § 14 ust. 2 Statutu Rada postanowiła, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa oraz niniejszym Statucie głosowanie odbywa się w sposób jawny. Zebranie może postanowić o przeprowadzeniu głosowania tajnego nad konkretną sprawą.

Zdaniem organu nadzoru Rada Gminy, stanowiąc Statut Sołectwa, nie jest uprawniona do zawierania w jego treści zapisu upoważniającego Zebranie Wiejskie do decydowania o tajności głosowania. W wyroku z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Go 227/16, WSA w Gorzowie Wielkopolskim stwierdził, że *sołectwo stanowi ideowo jeden z elementów kształtowania świadomości i postaw demokratycznych obywateli, dlatego podobnie jak w odniesieniu do organów tych jednostek zastosowanie powinna mieć generalna zasad*

jawności działania jej organów (art. 11b ustawy), której podstawową gwarancją powinna być jawność podejmowania uchwał, ograniczona jedynie w takim zakresie, jaki przewidział to sam ustawodawca. Należy podkreślić, iż ustawodawca stanowiąc poszczególne regulacje dotyczące funkcjonowania sołectwa wskazuje wprost, jakie uchwały zebrania wiejskiego podejmowane są w głosowaniu tajnym. Zastrzeżenie ustawodawcy w tym zakresie dotyczy wyłącznie wyboru sołtysa i rady sołeckiej, o czym stanowi art. 36 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym. Powyższe oznacza, iż rada gminy bez podstawy prawnej przeniosła przysługującą wyłącznie ustawodawcy kompetencję w przedmiocie wyłączenia jawności głosowania na inny podmiot, tj. zebranie wiejskie (por. wyrok WSA w Poznaniu z 20.05.2021 r., IV SA/Po 77/21, LEX nr 3186274).

W § 25 ust. 2, 3 i 6 Statutu postanowiono, że: o wyodrębnieniu w budżecie gminy funduszu sołeckiego przesądza Rada Gminy odrębną uchwałą, wysokość funduszu sołeckiego oraz zasady gospodarowania tym funduszem określa odrębna ustawa; zasady przekazywania środków budżetowych nie objętych funduszem sołeckim na realizację zadań przez Sołectwo określa odrębna uchwała. Rada Gminy w tym zakresie wykroczyła poza upoważnienie ustawowe oraz uregulowała zagadnienia, które normują akty powszechnie obowiązujące, tj. w ustawa z dnia 21 lutego 2014 r. o funduszu sołeckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 301 ze zm.) i ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1634 ze zm.). Jak już wcześniej wskazywano, Rada Gminy upoważniona jest do uregulowania w akcie prawa miejscowego wyłącznie kwestii nieobjętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym.

Z kolei § 27 Statutu stanowi, że *dochodami sołectwa są: 1) dobrowolne wpłaty ludności; 2) środki pochodzące z darowizn; 3) inne*. Stwierdzenie, że Sołectwa osiąga dochody z określonych ww. źródeł uznać należy za istotne naruszenie art. 51 ust. 3 ustawy, z którego wynika, że jednostka pomocnicza gminy prowadzi gospodarkę finansową w ramach budżetu gminy. W świetle powyższego jednostka pomocnicza w istocie nie osiąga dochodów ani nie ponosi wydatków. Są to bowiem dochody i wydatki gminy. A zatem ewentualne darowizny, czy też wpłaty mogą być przekazywane jedynie do budżetu gminy i są dochodami gminy, a nie – jak sugeruje § 27 Statutu – sołectwa. Jeżeli jednostka pomocnicza nie ma osobowości prawnej ani odrębnego od gminy bytu prawnego, to nie jest możliwe przekazywanie jej darowizn ani też innych wpłat. Wskazać jednak należy, że nie ma przeszkód prawnych, aby darczyńca wyraźnie wskazał konkretny cel, na jaki mają zostać spożytkowane składniki, przekazywane w formie darowizny.

W § 30 ust. 2 Statutu przyjęto: *Spory między organami sołectwa wynikające na tle interpretacji niniejszego statutu rozpatruje Wójt*. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV SA/Po 401/21, opubl. LEX nr 3326603: *Sąd za sprzeczny z art. 35 ust. 1 u.s.g. uznał również § (...) załącznika do zaskarżonych uchwał, zgodnie z którym spory między organami sołectwa wynikające na tle interpretacji statutów rozpatruje Wójt*. Jak bowiem zasadnie wskazał Prokurator we wniesionych skargach obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości przyznania jakiegokolwiek organowi – poza organami wymiaru sprawiedliwości – dokonywanie wiążącej wykładni przepisów prawa, do których należy zaliczyć zaskarżone uchwały. Ponadto należy wskazać, że w polskim porządku prawnym nie występuje instytucja powszechnie obowiązującej wykładni aktów normatywnych zarówno przez organ je stanowiący (wykładni autentycznej), jak też przez jakiegokolwiek inny podmiot. Powszechna wykładnia aktów normatywnych pozostawałaby w sprzeczności z treścią art. 178 ust. 1, art. 195 ust. 1 oraz art. 199 ust. 3 Konstytucji RP. Zgodnie z tymi przepisami sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz – poza sędziami Trybunału Konstytucyjnego – ustawom. Oznacza to, niedopuszczalność przypisywania jakiegokolwiek podmiotowi prawa do rozstrzygania sporów na tle interpretacji postanowień aktu prawnego.

Niezależnie od powyższego, wskazać również należy, że część z przyjętych regulacji jest niejasnych i niespójnych, co godzi w art. 2 Konstytucji RP i wynikający z niego obowiązek formułowania przepisów w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. Tak:

- § 7 pkt 6 Statutu wskazuje, że *do zadań Sołtysa należy zwoływanie i prowadzenie posiedzeń Rady Sołeckiej nie rzadziej niż raz na kwartał*, natomiast § 8 ust. 3 Statutu stanowi, że: *Pracami Rady Sołeckiej kieruje przewodniczący wybrany na pierwszym zebraniu przez Radę Sołecką, spośród jej członków, zwykłą większością głosów w głosowaniu jawnym*, a § 8 ust. 5 Statutu, że: *Posiedzenia Rady Sołeckiej odbywają się co najmniej jeden raz na kwartał. Posiedzeniu przewodniczy Przewodniczący Rady Sołeckiej lub w razie jego nieobecności Sołtys* – wskazane przepisy Statutu zawierają sprzeczne regulacje w zakresie prowadzenia obrad Rady Sołeckiej;

- z § 11 ust. 1 Statutu wynika, że *Zebranie Wiejskie zwołuje Sołtys: 1) z własnej inicjatywy; 2) na wniosek co najmniej 30 mieszkańców uprawnionych do głosowania na Zebraniu*, a z § 13 ust. 4 Statutu wynika, że

Porządek obrad przyjmuje Zebranie Wiejskie na podstawie projektu przedłożonego przez Sołtysa lub Wójta w przypadku zwołania Zebrania przez Wójta – skoro mieszkańcy Sołectwa mogą wystąpić z wnioskiem o zwołanie Zebrania Wiejskiego, powinni móc przedstawić projekt porządku obrad tego Zebrania;

- § 23 ust. 3 Statutu stanowi, że *Odwołanie odbywa się w takim samym trybie jak wybory*, podczas gdy wybór oraz odwołanie Sołtysa dokonywane jest przez różne gremium mieszkańców: wybór zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy dokonywany jest przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania, natomiast odwołanie, zgodnie z § 21 ust. 1 Statutu przez Zebranie Wiejskie;

- § 24 ust. 3 Statutu nie zawiera wskazania, od kiedy rezygnacja jest skuteczna – tak jak to uczyniono w § 24 ust. 2 Statutu.

Kończąc, wskazuję na § 4 ust. 3 i 4 Statutu:

3. Z zastrzeżeniem ust. 4 kadencja Sołtysa i Rady Sołeckiej trwa 5 lat.

4. Do kadencji Sołtysa i Rady Sołeckiej trwającej w dniu wejścia w życie niniejszego Statutu stosuje się postanowienia dotychczasowe. Pierwsza kadencja Sołtysa i Rady Sołeckiej wybranych po wejściu w życie niniejszego Statutu trwa 15 miesięcy.

Statut sołectwa jako akt prawa miejscowego powinien mieć charakter abstrakcyjny, a zatem jego regulacje powinny odnosić się do powtarzalnych sytuacji i być sformułowane w sposób pozwalający na wielokrotne zastosowanie. Wyżej cytowany § 4 ust. 4 Statutu nie ma takiego charakteru i znajduje wyłącznie jednorazowe zastosowanie, tj. przy określaniu długości kadencji, która trwa w dniu wejścia w życie Statutu, a więc powinien być traktowany jako przepis przejściowy, tj. regulujący wpływ nowej uchwały na stosunki powstałe pod działaniem uchwały dotychczasowej. Tym samym przepis ten zamieszczony powinien być nie w Statucie stanowiącym załącznik do uchwały, a w części głównej uchwały – przed przepisami końcowymi, tj. między § 1 a § 2 uchwały. Natomiast § 4 ust. 3 Statutu nie powinien zawierać zastrzeżenia, lecz wyłącznie ogólną regułę dot. długości kadencji.

Omawiane uchybienia w przedmiotowej uchwale – w szczególności niewypełnienie upoważnienia ustawowego – należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, sprzeczność ta jest oczywista i bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od samego początku (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr 313/LIV/2022 Rady Gminy Rędziny z dnia 8 listopada 2022 r. w sprawie uchwalenia Statutu Sołectwa Kościelec – w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz